

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: T. V. A. V. narozený dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
adresa v ČR Č. K.,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Velvyslanectví České republiky v Hanoji,
sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika,
adresa pro doručování: Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1071-10/2021-HANOKO

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1071-10/2021-HANOKO se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 5. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhal zrušení usnesení žalovaného ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1071-10/2021-HANOKO (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce ze dne 15. 6. 2020 o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je nepřijatelná podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť „žadatel(ka) si předem nesjednal(a) termín k podání žádosti pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, ačkoliv je tato povinnost zastupitelským úřadem stanovena“.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný svůj závěr odůvodnil zejména následovně: „Žadatel(ka) si nesjednal(a) termín k podání žádosti pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, neboť podání této žádosti, resp. žádosti pro tento účel pobytu, a tedy ani sjednání termínu k podání takové žádosti na Velvyslanectví České republiky v Hanoji není možné, a to z důvodu nastavení způsobu sjednávání termínů k podání žádosti vyplývajícího z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. června 2020 (č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN), platného v době podání žádosti, které Velvyslanectví České republiky v Hanoji nařizovalo tento typ žádostí nepřijímat.“

II.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že se dne 15. 6. 2020 osobně dostavil na Velvyslanectví České republiky (dále též jen „ČR“) v Hanoji na základě sjednaného termínu pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Tam osobně na úředním formuláři s příslušnými náležitostmi podal svoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dne 3. 5. 2021 byl žalobci doručen záznam o usnesení o nepřijatelnosti této žádosti, které žalovaný učinil do spisu podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V záznamu o usnesení je uvedeno, že žádost je nepřijatelná, neboť „žadatel(ka) si předem nesjednal(a) termín k podání žádosti pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, ačkoliv je tato povinnost zastupitelským úřadem stanovena - § 169h odst. 1 písm. a) z.č. 326/1999 Sb.“. Toto tvrzení žalovaného je podle žalobce nepřezkoumatelné a v celém textu usnesení není nijak blíže odůvodněno.
4. Žalobce si sjednal termín k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny způsobem, který žalovaný zveřejnil na své úřední desce a na svých internetových stránkách ve smyslu § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný řádnost postupu žalobce při sjednání termínu pro podání žádosti nezpochybňoval, netvrdil, že by žalobce nedodržel způsob sjednání termínu. Žalovaný místo toho tvrdil, že přijetí žádosti neumožňovalo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR ČR 20599/2020- 8/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření“). Žalobce k tomu namítl, že takové odůvodnění neodpovídá nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Samotné ochranné opatření žalobce považoval za protiústavní a diskriminační. Proto považoval i usnesení žalovaného, učiněné na základě uvedeného ochranného opatření, za protiústavní, diskriminační a proto nezákonné.
5. Žalobce konstatoval, že uvedené ochranné opatření zakazovalo přijímat žádosti o víza a

přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech s celou řadou výjimek, které nejsou nijak odůvodněny. Žalobce zdůraznil, že jeho žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s rodičem, který na území ČR pobývá oprávněně na základě povolení k pobytu, mezi těmito výjimkami uvedeno není, avšak výjimku mají například mimořádná pracovní víza, víza za účelem sezónního zaměstnání, víza a pobyty za účelem studia, popřípadě dlouhodobá víza za kulturním, sportovním účelem nebo pracovní dovolené. Z textu ochranného opatření není zřejmé, proč zákazem přijetí žádosti je zasahováno do práva žalobce na přístup k orgánům veřejné moci, které má žalobce zaručeno v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a do práva na rodinný život, který chce v ČR sloučením s rodičem realizovat. Není zde odůvodněno ani to, proč na rozdíl od žalobce mají výjimku a mohou svoje žádosti podávat žadatelé o dlouhodobá víza za kulturním nebo sportovním účelem apod., když slučování rodin je zjevně důležitější účel. Takový postup je neodůvodněně diskriminační a porušuje čl. 1 a čl. 3 odst. 1, a dále čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny. Obdobnou situaci řešil Ústavní soud v nálezu ÚS 106/20 ze dne 16. 2. 2021 ve vztahu k odlišnému zacházení s rozličnými skupinami podnikatelů podle bodu I. odst. 1 usnesení vlády ze dne 28. 1. 2021, č. 78 (žalobce odkázal zejména na odstavce 56. až 88. nálezu). Z důvodu protiústavnosti ochranného opatření proto zastupitelský úřad byl povinen se jím neřídit.

6. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24. 6. 2021 uvedl, že na základě platného ochranného opatření bylo na webových stránkách a na úřední desce ZÚ Hanoj zveřejněno, které typy žádostí lze na ZÚ Hanoj podat. V případě žádostí o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území a žádosti o dlouhodobé vízum za účelem rodinným bylo v rozhodné době možné žádosti přijímat pouze tehdy, šlo-li o manžele a nezletilé děti cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území ČR. Jelikož však žalobce nebyl nezletilé dítě, nespadal pod dovolené výjimky stanovené ochranným opatřením a žádost za tímto účelem nemohl na ZÚ Hanoj podat. Dle ustanovení části I. bodu I. 10. písm. i) ochranného opatření bylo možné přijímat na zastupitelských úřadech ČR v zemích, které nebyly na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19, tedy i na ZÚ Hanoj, u předmětného typu žádostí o pobytové oprávnění pouze od manžele a nezletilých dětí cizince s povoleným pobytem na území ČR.
8. Žalovaný dále konstatoval, že žádost žalobce o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny zletilého dítěte je dle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepřijatelná, neboť si žalobce nesjednal termín k osobnímu podání žádosti pro dovolený účel pobytu, jak vyplývá ze skutečnosti, že v předmětnou dobu ani termín osobního podání žádosti pro tento účel pobytu nebyl možný sjednat, a to s ohledem na ochranné opatření. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 A 11/2021-102, z něj citoval.
9. Žalovaný nesouhlasil s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je v odůvodnění vyjádřeno, že okruh žádostí, které lze podávat, je omezen

ochranným opatřením, které je výslovně uvedeno. Tento okruh žádostí byl zveřejněn na webových stránkách žalovaného v samostatném článku *„Rozsah aktuálně vykonávaných vízových činností na ZÚ Hanoj“* a v odůvodnění bylo na webové stránky týkající se přímo registrací žadatelů pro podání žádostí o vízum/pobytové oprávnění odkazováno. Žalovaný na svých webových stránkách rovněž upozorňoval, že *„pokud dojde k registraci žadatele, jehož žádost nelze přijmout z důvodu platného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, žádost o dlouhodobý/trvalý pobyt nebude přijata a registrační poplatek bude vrácen.“* Žalovaný tak dopředu případně žadatele informoval o okruhu přípustných žádostí a důsledku při podání žádosti za nedovoleným účelem. Napadené rozhodnutí je právně a věcně odůvodněno, obsahuje odkaz na platné ochranné opatření, ze kterého plyne, že žádosti za účelem soužití rodiny zletilého dítěte nelze přijímat. Žalovaný musel respektovat platné a účinné ochranné opatření a nemohl rozhodnout jinak, než že je žádost nepřijatelná. Žalovaný následně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

10. Žalovaný dále uvedl, že nelze souhlasit s argumentem, že si žalobce sjednal termín způsobem, který zveřejnil žalovaný na své úřední desce a na svých internetových stránkách ve smyslu § 169f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce si možná termín sjednal, avšak nerefletoval informace na webových stránkách a na úřední desce ZÚ Hanoj, kde bylo jasně uvedeno, že pro tento typ žádostí si nelze sjednat termín. § 169f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvádí kumulativní výčet náležitostí, které při nedodržení způsobují nepřijatelnost žádosti. Při nedodržení jen jedné zákonné náležitosti nelze žádost považovat za jinou než za nepřijatelnou. Pokud se i přes výše uvedené žalobce dne 15. 6. 2020 dostavil na ZÚ Hanoj k osobnímu podání žádosti, jednal tak v rozporu se zveřejněnými pravidly registrace na webových stránkách žalovaného, které reflektovaly platné a v té době účinné ochranné opatření a v rozporu s § 169f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak nemohl splnit podmínky osobního podání žádosti stanovené v § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců spočívající v osobním podání žádosti v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění, neboť v době, kdy se žalobce dostavil osobně na ZÚ Hanoj k podání své žádosti, se jednalo o dobu, která nebyla určena pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny zletilého dítěte s nositelem pobytového oprávnění, neboť takovouto dobu nebylo možné v souladu s aktuálním ochranným opatřením ani stanovit.
11. Žalovaný se z opatrnosti vyjádřil též k tomu, že považuje-li žalobce ochranné opatření za protiústavní a diskriminační, měl by se obrátit na ministerstvo zdravotnictví, které ochranná opatření vydává. Tvrzení, že z důvodu tvrzené protiústavnosti ochranného opatření byl žalovaný povinen se jím ve věci žalobce neřídit, je nepřijatelné. Správní orgány postupují a rozhodují v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalovaný musí respektovat ochranná opatření ministerstva a v žádném případě nedisponuje pravomocí nerespektovat opatření obecné povahy, jež jsou právně závazná. Ochranná opatření nejsou ani protiústavní ani diskriminační. Opětovně přitom odkázal na rozhodnutí správních soudů. Ochranná opatření ministerstva zdravotnictví, jako opatření obecné povahy, zavazují dotčené subjekty, tj. žalovaného. Zastupitelské úřady musí respektovat právní řád ČR, a tedy i platná ochranná opatření. Případnou protiústavnost posuzují soudy a nikoli zastupitelské úřady. Navíc předmětem této žaloby je tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí a ne zrušení části ochranného opatření pro diskriminaci a protiústavnost.

12. Žalovaný se rovněž vyjádřil k odkazovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20. Nález Ústavního soudu hovořil o potřebě odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření, na základě zákona č. 240/2000 Sb., zatímco ochranná opatření ministerstva zdravotnictví vycházejí ze zákona č. 258/2000 Sb. Ústavní soud zmiňuje, že čím déle pandemie trvá, tím vyšší jsou nároky na odůvodnění opatření. Nález hovoří o tom, že omezující opatření z března 2020 vyžadují nižší míru odůvodnění než opatření přijatá rok poté. Žalobce napadá ochranné opatření z června 2020, kdy pandemie a opatření v ČR trvaly tři měsíce. Dle žalovaného tedy ochranné opatření dostatečně odůvodňuje omezení okruhů přijímaných žádosti, a to i s ohledem na existenci odlišných mutací a skutečnost, že v červnu 2020 nesměli ČR opustit ani její občané. Zároveň se žalovaný domnívá, že právo na cestování není základní právo a nejedná se o tak robustní zásah do základních práv jako v případě zásahu do podnikatelské činnosti.
13. Žalovaný uzavřel, že práva žalobce nebyla zkrácena, neboť žalovaný postupoval v souladu se zákonem a v souladu s ochranným opatřením. Žaloba žalobce je tedy nedůvodná, a proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

14. V reakci na vyjádření žalovaného žalobce v replice ze dne 30. 6. 2021 navrhl, aby soud vyžádal od žalovaného kompletní správní spis vedený k žádosti žalobce a dále kompletní správní spis, který k žádosti žalobce vede ministerstvo zahraničních věcí, které již v minulosti o žádosti žalobce rovněž rozhodovalo. Žalobce navrhl, aby tyto spisy byly provedeny jako důkazy. Dále navrhl, aby žalovanému bylo uloženo předložit způsob sjednání termínu k osobnímu podání žádosti, jak byl ve smyslu § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců zveřejněn na jeho úřední desce a webových stránkách ke dni, kdy si žalobce sjednal termín k podání žádosti a ke dni, kdy žádost podal. Žalovaný totiž v závěru svého vyjádření uvádí, že pokud se žalobce dne 15. 6. 2020 dostavil k osobnímu podání žádosti, jednal v rozporu se zveřejněnými pravidly registrace na webových stránkách žalovaného.

V.

Průběh řízení a soudní jednání

15. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 3. 5. 2021 a předmětná žaloba byla soudem doručena ještě téhož dne.
16. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, směřovala proti žalovanému, který napadené rozhodnutí vydal a je pasivně legitimován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 – 35).
17. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí je též přípustná, neboť podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *usnesení o nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., které lze napadnout přímo správní žalobou. Proti takovému rozhodnutí totiž nejsou v systému veřejné správy přípustné*

žádné opravné prostředky, neboť se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu (§ 76 odst. 5 správního řádu). K tomu srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018 – 19, ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36 nebo ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 – 35.

18. S ohledem na výše uvedené, a jelikož žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, mohl soud přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
19. Protože žalovaný nesouhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání (č. l. 20), soud konal dne 24. 5. 2022 jednání. Žalobce ani žalovaný se jednání neúčastnili.
20. Soud při jednání konstatoval obsah napadeného rozhodnutí a dále provedl k důkazu následující listiny založené z podnětu žalobce žalovaným do soudního spisu: (i) listinou označenou jako „zápis na 18. 3. 2020“, (ii) informací z webových stránek žalovaného publikovanou dne 10. 6. 2020 s nadpisem „Rozsah aktuálně vykonávaných vízových činností na velvyslanectví ČR v Hanoji“, (iii) informací z webových stránek žalovaného publikovanou dne 21. 5. 2020 s nadpisem „Nové termíny emailové registrace za účelem podání žádosti o dlouhodobá pobytová oprávnění“, včetně přílohy „Registrace žadatelů pro podání žádosti o vízum/pobytové oprávnění“, (iv) informací z webových stránek žalovaného vytištěnou dne 16. 1. 2020 s nadpisem „Registrace žadatelů pro podání žádosti o vízum/pobytové oprávnění“. Soud naopak nevyhověl pro nadbytečnost obecně formulovaným důkazním návrhům žalobce na provedení důkazu (i) správním spisem žalovaného vedeným k předmětné žádosti žalobce a (ii) správním spisem Ministerstva zahraničních věcí ČR vedeným k předmětné žádosti žalobce. Soud ze správního spisu vychází, nicméně jej neprovádí k důkazu jako celek, přičemž žalobce neoznačil konkrétní listiny, které by ze správního spisu chtěl k důkazu v soudním řízení provést.

VI.

Posouzení věci soudem

21. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
22. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
23. Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
24. Žalobce dne 15. 6. 2020 podal osobně na Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále též jen „*zastupitelský úřad*“) žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR podle § 42a zákona o pobytu cizinců, kterou žalovaný přijal (přidělil žádosti č. j. 1726-1/2020 – HANOKO). Jelikož žalobce ke své žádosti nepřiložil všechny potřebné doklady (doklad o zajištění ubytování), vydal dne 15. 6. 2020 žalovaný usnesení, jímž žalobci určil lhůtu 30 dnů k odstranění vad žádosti. Žalobce byl dále dne 23. 10. 2020 předvolán k výsledku a usnesením ze dne 3. 11. 2020, č. j. 1726-1/2020-HANOKO, mu byl ustanoven tlumočnický úkon spojený s výsledkem žalobce. Dne 8. 12. 2020 byl žalobce předvolán k opakovanému výsledku, který se však neuskutečnil.

25. Posléze žalovaný usnesením ze dne 13. 1. 2021, č. j. 1071-1/2021-HANOKO, řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), s odůvodněním, že předmětná žádost je zjevně právně nepřipustná. Žalobce proti tomuto usnesení podal odvolání, v němž namítal, že žalovaný nemá k zastavení řízení podle § 66 správního řádu kompetenci a usnesení je proto nicotné. Zároveň uvedl, že jeho žádost není zjevně právně nepřipustná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť právní možnost podání takové žádosti mu zaručuje § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Opatření ministerstva není zákonem, a proto nemůže být právním podkladem pro závěr o zjevné právní nepřipustnosti žádosti. Rozhodnutím Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 27. 4. 2021, č. j. 106490-4/2021-OPL, byla podle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu výše zmíněná tři usnesení žalovaného vydaná do té doby v řízení o žádosti žalobce prohlášena za nicotná. Ministerstvo zahraničních věcí ČR uzavřelo, že vzhledem ke skutečnosti, že přijetí žádosti bránilo ochranné opatření, nebyla žádost žalobce způsobila zahájit správní řízení, žalovaný tedy nebyl způsobilý daná usnesení vydat, neboť správní řízení, v jehož rámci byla předmětná usnesení vydána, vůbec nebylo zahájeno.
26. Poté žalovaný vydal dne 30. 4. 2021 napadené rozhodnutí (tj. záznam o usnesení) o tom, že žalobcova žádost je nepřijatelná, přičemž proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné.
27. Žalobce ve své žalobě uplatnil následující tři okruhy žalobních námitek: (i) napadené rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, (ii) důvod, pro který žalovaný označil žalobcovu žádost za nepřijatelnou, neodpovídá nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a (iii) ochranné opatření, kterým žalovaný odůvodnil nepřijatelnost žádosti, je dle názoru žalobce protiústavní a diskriminační.
28. Procesní obranu žalovaného lze shrnout následovně. Předně žalovaný měl napadené rozhodnutí za právně a věcně odůvodněné, když obsahuje odkaz na platné ochranné opatření, ze kterého plyne, že žádosti za účelem soužití rodiny zletilého dítěte nelze přijímat. K otázce nepřijatelnosti žádosti žalovaný uvedl, že musel respektovat platné a účinné ochranné opatření a nemohl rozhodnout jinak, než že žádost je nepřijatelná. Žalovaný na jedné straně připustil, že si žalobce možná termín sjednal, na druhé straně argumentoval tím, že žalobce poté nereflekoval informace na webových stránkách a na úřední desce žalovaného, kde bylo jasně uvedeno, že pro tento typ žádostí si nelze sjednat termín. Pokud se tedy žalobce dne 15. 6. 2020 dostavil na zastupitelský úřad k osobnímu podání žádosti, jednal v rozporu se zveřejněnými pravidly registrace na webových stránkách žalovaného, které reflektovaly platné a v té době účinné ochranné opatření, a tedy i v rozporu s § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
29. Soud ve svém posouzení žalobních námitek vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
30. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněně podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.*
31. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Žádost o udělení dlouhodobého víza,*

s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.“

32. Podle § 169d odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců: „Osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon.“
33. Podle § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Zastupitelský úřad může stanovit, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce a na svých internetových stránkách.“ Navazující odst. 2 stanovuje: „Je-li to nezbytné za účelem zamezení zneužití systému sjednávání termínů osobního podání žádosti podle odstavce 1 a podle místních podmínek, zastupitelský úřad může stanovit, že sjednání termínu osobního podání žádosti podle odstavce 1 předchází povinné objednání. Způsob povinného objednání uveřejní zastupitelský úřad na své úřední desce a na svých internetových stránkách.“
34. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „Žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže a) cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem stanoveným zastupitelským úřadem.“
35. Podle ustanovení čl. I bodu 10 ochranného opatření se s účinností ode dne 15. června 2020 od 00:00 hod. nařizuje zastavení přijímání žádostí o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky s výjimkou žádostí o: [...] i) povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území a žádostí o dlouhodobé vízum za účelem rodinným, jde-li o manžele a nezletilé děti cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území České republiky [...] tyto výjimky platí pouze pro žádosti o víza a přechodné pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve státech, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání takových žádostí umožňují; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup.
36. Předmětné ochranné opatření bylo vydáno Ministerstvem zdravotnictví ČR podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně zdraví“) k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2.
37. Dle § 94a odst. 2 zákona o ochraně zdraví platí, že opatření mj. na úseku předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění vydá příslušný orgán ochrany veřejného zdraví podle § 80 odst. 1 písm. b) jako opatření obecné povahy.
38. V projednávané věci tedy bylo předmětem sporu, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a zda byl naplněn zákonný důvod pro vyslovení nepřijatelnosti žádosti

žalobce o udělení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

39. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě zpochybnil zákonnost, resp. ústavnost ochranného opatření, z čehož dovozoval, že žalovaný se neměl takovým ochranným opatřením řídit, soud předně uvádí, že v souladu s dispoziční zásadou nemohl přistoupit k přezkumu zákonnosti, resp. se dále zabývat námitkou protiústavnosti předmětného ochranného opatření. Ochranná opatření vydaná Ministerstvem zdravotnictví ČR dle zákona o ochraně zdraví (jako tomu bylo i v případě předmětného ochranného opatření) jsou dle § 94a odst. 2 zákona o ochraně zdraví opatřeními obecné povahy. Opatření obecné povahy přitom podléhají soudnímu přezkumu v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a a násl. s. ř. s. V posuzovaném případě měl žalobce možnost podat společně se žalobou i návrh na incidenční přezkum ochranného opatření dle § 101a odst. 1, věta druhá s. ř. s., což ovšem žalobce neučinil.
40. Soud se poté zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a tuto námitku shledal důvodnou.
41. Odůvodnění napadeného rozhodnutí (jehož základ byl soudem citován v úvodním vymezení věci v čl. I. tohoto rozsudku) je formulováno toliko obecně, když z něj nevyplývá žádná konkrétní skutková okolnost týkající se přímo žalobcovy žádosti. Proto je třeba takové odůvodnění považovat za odůvodnění formulářového typu (to potvrzuje např. i slovní spojení „žadatel(ka) si nesjednal(a)“ užívané univerzálně).
42. Minimálními požadavky na odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti dle zákona o pobytu cizinců, které jsou nezbytné k tomu, aby takové usnesení obstálo z hlediska přezkoumatelnosti, se v minulosti opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2019, č. j. 6 Azs 153/2019 – 22, v němž bylo judikováno: „*Nejvyšší správní soud však upozorňuje na pozdější judikaturu ohledně náležitostí usnesení o nepřijatelnosti žádosti. Z této judikatury vyplývá, že závěry vyslovené v rozsudku č. j. 6 Azs 289/2018 – 21 lze nepochybně aplikovat v situacích, které z hlediska skutkového a právního nevytvářejí jakékoliv pochyby o tom, že si cizinec nesjednal termín k podání žádosti či jeho žádost nebyla podána osobně. Pokud byl však termín, na němž žadatel svou žádost o pobytové oprávnění anebo udělení víza podal, sjednán (buť za jiným účelem, než za jakým byla předmětná žádost nakonec podána), žadatel se dostavil na zastupitelský úřad osobně a v rámci daného termínu došlo k podání žádosti, již se jedná o takovou skutkovou situaci, kdy se nelze spokojit toliko s minimálním standardem přezkoumatelnosti usnesení v podobě pouhého formulářového odkazu na zákonné důvody nepřijatelnosti s tím, že termín k podání žádosti nebyl sjednán, resp. žádost nebyla podána osobně (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018 – 27, a ze dne 6. 9. 2019, č. j. 2 Azs 34/2019 – 39).*“
43. V projednávané věci ze správního spisu a z provedeného dokazování vyplynulo, že jsou dána skutková specifika případu, která byl žalovaný povinen v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě vypořádat. V první řadě neobstojí již základní premisa, na které odůvodnění napadeného rozhodnutí stojí, a to že „žadatel(ka) si nesjednal(a) termín k podání žádosti pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána“, neboť v posuzovaném případě si žalobce termín pro osobní podání předmětné žádosti (ke kterému posléze i došlo dne 15. 6. 2020) s největší pravděpodobností sjednal (viz níže). I samotný žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl: „Žalobce si možná termín sjednal, avšak nerefletoval

informace na webových stránkách a na úřední desce ZÚ Hanoj, kde bylo jasně uvedeno, že pro tento typ žádostí si nelze sjednat termín.“ Přesto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, jak došlo k tomu, že žalobce byl dne 15. 6. 2020 vpuštěn do budovy zastupitelského úřadu v Hanoji a bylo mu umožněno osobně podat předmětnou žádost (když žádosti byly přijímány pouze od osob, které měly řádně sjednaný termín k podání žádosti), popř. souvisejícími otázkami, kdy a za jakých okolností si žalobce termín pro osobní podání předmětné žádosti sjednal, resp. jaká pravidla v dané době platila.

44. Je tudíž zřejmé, že univerzální důvod použitý žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že „podání této žádosti, resp. žádosti pro tento účel pobytu, a tedy ani sjednání termínu k podání takové žádosti na Velvyslanectví České republiky v Hanoji není možné, a to z důvodu nastavení způsobu sjednávání termínů k podání žádosti vyplývajícího z ochranného opatření“, zjevně neobstojí. Jak správně namítl žalobce, žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl nic konkrétního k nesprávnosti postupu žalobce při sjednání termínu pro podání žádosti, resp. v čem žalobce nedodržel předepsaný způsob pro sjednání termínu pro osobní podání žádosti.
45. Na tomto místě je třeba připomenout, že důvod nepřijatelnosti žádosti ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zní tak, že cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem stanoveným zastupitelským úřadem. Pokud z napadeného rozhodnutí není patrné, kdy a za jakých okolností si žalobce sjednal termín k podání žádosti, pak nemůže obstát závěr, že si žalobce předem nesjednal termín k podání žádosti způsobem stanoveným zastupitelským úřadem, zvláště pak v situaci, kdy se v rozhodné době prvního pololetí roku 2020 podmínky pro sjednávání termínů často měnily v důsledku propuknutí pandemie onemocnění COVID-19, jak je patrné z žalovaným doložených informací uveřejněných na jeho webových stránkách.
46. Navíc z žalovaným předložených listin, které si soud vyžádal k návrhu žalobce a při jednání je provedl k důkazu, lze usuzovat, že žalobce si pravděpodobně sjednal termín osobního podání žádosti již dne 18. 3. 2020, tedy ještě před tím, než bylo přijato žalovaným namítané ochranné opatření, a to způsobem, který v dané době stanovil samotný žalovaný (ostatně tak si lze vysvětlit, že dne 15. 6. 2020 bylo žalobci umožněno žádost i osobně podat na zastupitelském úřadu). Soud však nemohl tuto podstatnou otázku z hlediska naplnění zákonného důvodu nepřijatelnosti žádosti ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců blíže přezkoumat a posoudit, a to právě pro nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí.
47. Soud nad rámec právě uvedeného doplňuje, že v obecné rovině souhlasí se žalovaným, že pokud v rozhodné době platilo a bylo účinné ochranné opatření (tedy nebylo zrušeno, zejména soudem v rámci incidenčního přezkumu opatření obecné povahy dle § 101a a násl. s. ř. s.), pak žalovanému nelze důvodně vytýkat, že se takovým ochranným opatřením řídil (tj. žalovaný tudíž měl možnost odmítnout přijmout takový typ žádosti, o němž to stanovilo ochranné opatření). Ovšem v projednávané věci žalovaný takto nepostupoval, když se ochranným opatřením v případě osobního podání žalobcovy žádosti dne 15. 6. 2020 neřídil, neboť žalobcovu žádost neodmítl přijmout, ale naopak ji od žalobce bez námitek přijal a začal ji věcně posuzovat (dokonce i konal výsledek žalobce). Až s odstupem několika měsíců a z podnětu Ministerstva zahraničních věcí ČR, které posléze prohlásilo všechny dosavadní kroky žalovaného za nicotné, žalovaný vydal

napadené rozhodnutí, kterým označil žalobcovu žádost za nepřijatelnou, aniž by blíže odůvodnil tento svůj, pro žalobce jistě překvapivý, postup. Soud zastává názor, že žalovaný takovýmto postupem nemohl dodatečně zhojit své předchozí pochybení spočívající v tom, že v době žalobcovu osobního podání žádosti postupoval v rozporu s ochranným opatřením. To platí zvláště v situaci, kdy má být takovéto zhojení činěno k tíži žalobce, resp. na úkor jeho práv. Postupem žalovaného totiž bylo žalobci mimo jiné fakticky znemožněno požádat o upuštění od osobního podání žádosti dle § 163d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (čemuž v dané době mohlo být reálně vyhověno), neboť žalovaný žalobcem osobně podanou žádost bez námitek přijal, tudíž žalobce neměl nejmenšího důvodu žádat o upuštění od osobního podání své žádosti.

48. Ze všech výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

VII.

Rozhodnutí soudu

49. S ohledem na shora uvedené důvody soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

50. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Podle obsahu soudního spisu náklady žalobce tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak odměna za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to (i) převzetí právního zastoupení, (ii) sepsí žaloby a (iii) sepsí repliky ze dne 30. 6. 2021. Soud naopak za úkon právní služby nepovažoval žalobcem uplatněnou „žádost o součinnost“ ze dne 22. 7. 2021, neboť se jednalo o prostý přípis adresovaný soudu, v němž žalobce žádal o informaci ohledně postoupení správního spisu, tudíž se nejednalo o podání ve věci samé. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$ Kč). Náhradu hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$ Kč). Soud dále přiznal z odměny advokáta žalobce DPH ve výši 2 142 Kč (21 % z částky 10 200 Kč), neboť právní zástupce žalobce je plátcem DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. května 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu